

JEFFERY
DEAVER
ISABELLA
MALDONADO

PAVUČINA

Přeložil Jiří Chodil

Ukázka z knihy:

Vytáhla z kapsy plastový sáček s flash diskem. „Lidi od místní policie mi to zkopírovali – z kolegiality.“

Nebo ze strachu, napadlo Jakea. Když na to přišlo, uměla se Carmen podívat velmi... naléhavě.

Posunula k němu sáček.

Pohlédl na něj, ale nevzal si ho. „Jak moc soukromě tady jste? Musíte přece znát někoho z kybernetiky v Quantiku.“

„Prý se k tomu dostanou nejdřív za pár týdnů. A i pak to může být nad jejich síly.“

Zajímavé. U FBI měli prvotřídní kryptografy.

„Mám pocit, že ten zabiják půjde po dalších obětech. Takže se potřebuju do těch souborů dostat. Hned.“

Ve tváři se jí objevil záblesk odhodlání, které tak dobře znal.

„Takže tohle je...“ Mávl rukou.

„Jo, Herone. Přijela jsem si vybrat dluh.“

Po všech těch letech.

„Hlavními a nepřehlédnutelnými ingrediencemi jsou Deaverova zručnost, pokud jde o styl a zápletku, a výcvik Isabelly Maldonado v FBI. Zkušenosti obou spoluautorů prostupují každým aspektem románu... Tleskám spojení těchto dvou talentů a už teď se těším na další setkání s jejich nezapomenutelnými postavami.“

– BookReporter.com

„V Pavučině spoluautoři přivedli na svět detektivní román, který se vyznačuje mimořádnou literární elegancí. Bez výhrad a vřele doporučuji.“

– Midwest Book Review

**JEFFERY DEAVER
A ISABELLA MALDONADO**

PAVUČINA

Two black spiders are positioned on the title 'PAVUČINA'. One spider is on the left, partially overlapping the letter 'P', and the other is on the right, partially overlapping the letter 'A'. The spiders are stylized with thin legs and a dark body.

Přeložil Jiří Chodil

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

Text copyright © 2024 by Gunner Publications, LLC,
and Isabella Maldonado

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s. r. o.

Translation © Jiří Chodil, 2025

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-017-8 (ePub)

ISBN 978-80-7625-014-7 (pdf)

ISBN 978-80-271-5316-9 (print)

*Mužům a ženám z agentury Homeland Security Investigations,
kteří dnem i nocí dělají po celém světě vše pro to,
abychom byli v bezpečí.*

I

PONDĚLÍ

KAPITOLA 1

Walter Kemp byl odhodlaný. Už si ji v žádném případě nenechá znovu utéct.

„Vylez, vylez, ať se schováváš, kde chceš,“ začal si pro sebe polohlasem monotónně prozpěvovat.

Věděl, že ho nemůže slyšet, přesto se pohyboval co nejopatrněji, nechtěl se při pohybu v hustém lese dopustit žádné chyby, kterou by ji mohl vyplašit. Chtěl, aby se uklidnila, aby neměla ani tušení, že se k ní blíží, dokud nebude těsně u ní. Musel tudíž být co nejméně nápadný.

A taky na ni musel vymyslet nějaký trik. Hodil malý kamínek do hustého porostu co nejdál od sebe, aby zamaskoval, kde se právě skutečně nachází.

Na okraji San Diega, v odlehlém přírodním parku, si připadal daleko od civilizace. A daleko od zvědavých očí.

„Nemůžeš se přece schovávat věčně,“ zašeptal vmlouvavě. „Rozhodně ne přede mnou.“

Walter, statný šedesátník, se necítil ani trochu unavený nebo ztuhlý. Po pravdě řečeno byl skoro ve stejné kondici jako před třiceti lety. Jistě, trocha vlasů mu ubyla, ale co na tom? V životě jsou důležitější věci.

Jako třeba to, k čemu se chystal zrovna teď.

Minule se jí podařilo v posledním okamžiku uniknout, takže mu trvalo dobrou půlhodinu, než ji znovu vypátral. Až ji tentokrát najde, nepustí ji z dohledu, dokud neskončí.

Jeho pozornost upoutalo jakési zašramocení zleva. Co to bylo? Mohla to být ona? Zamžoural směrem, odkud se zvuk ozval.

Vykoukla zpoza keře a Walterovi se vzrušením skoro zastavilo srdce. Byla stejně krásná, jako když ji spatřil poprvé.

Zahlédla ho a ztuhla. Teď už mu neuteče. „A mám tě.“

Nebyla jeho první a předpokládal, že nebude ani poslední, ale nemyslel si, že někdy dostane nějakou krásnější.

Zasunul ruku do kapsy u vesty, silnými prsty polaskal plast a kov. Jeden z nástrojů jeho profese. Pomalu, opatrně zvedl ruku a namířil na ni. Měl jenom jednu jedinou šanci.

Viděl, jak se jí zaleskly zuby, jako by snad chtěla vykřiknout.

Stíkl spoušť a držel ji zmáčknutou. A jeho nikon rychlostí třiceti snímků za vteřinu a při dokonalém pětačtyřicetimegapixelovém rozlišení zachytil hned devadesátkrát skvělý exemplář samice *Lampropeltis zonata pulchra*, známé též jako korálovka horská, než mu zmizela v podrostu.

Walter už měl ve sbírce fotky několika samců hada tohoto druhu, ale po samici – zdála se být nepolapitelná – pátral už několik týdnů. Jeho pozorným očím neunikly drobné rozdíly – v šupinách pod ocasem a v o něco robustnější stavbě těla vzhledem k délce –, které prozrazovaly pohlaví hada.

Na rozdíl od jiných druhů hadů, kde samice nejsou tak pestře zbarveny jako samci, jsou u korálovek horských obě pohlaví hojně obdařena barvami, tvořícími červené, černé a žluté pruhy. Jsou to vlastně mimikry, které hada chrání před případnými predátory, protože plaz na první pohled vypadá skoro stejně jako nebezpečný jedovatý korálovec. Ve skutečnosti je korálovka neškodná a jediné nebezpečí představuje pro drobné savce a ještěrky, jimiž se živí.

Walter byl hotový. Co si předsevzal, to se mu podařilo splnit, a tak opatrně zakryl drahý objektiv fotoaparátu a zastrčil ho zpátky do kapsy vesty. Teď už si nemusel dělat těžkou hlavu s hlukem, který vydává, a tak se pustil bezstarostně po stezce vedoucí k prostoru u brány parku.

Pokud šlo o něj, raději se procházel přírodou a prodíral se mezi stromy, než se účastnil slavnostních výkopů a pokládání základních kamenů. Když s tím před lety začínal, připadalo mu prodávání pozemků vzrušující, jeho práce pro něj byla vášní. Na začátku si musel půjčit peníze, ale pak ze své firmy udělal impérium.

Uplynulo však třicet let, a najednou mu všechno přišlo jaksi... jiné. Začal se zamýšlet nad všemi těmi plochami původně porostlými stromy, které nechal zplanýrovat a proměnit na „příměstské ráje“, jak říkal komplexům, jež nechal vystavět na okrajích měst. A najednou se začal chovat jinak, nově. V posledním roce se věnoval především výstavbě dostupného bydlení, snažil se pomáhat v nejchudších okrajových částech města místním komunitám, na něž dolehly těžké časy. Ano, přicházel při tom o peníze, ale s každým takovým projektem měl pocit, jako by získával zpátky kousek své duše. A ještě jeden bonus to s sebou neslo. Opět se mohl dívat svému jedinému dítěti – dospělému synovi – hrdě do očí. Byl rozhodnut, že vnoučatům, dočká-li se jich, předá lepší svět.

Pomalu došel na parkoviště a vzpomínal na to, jak ho se synem před více než deseti roky spojil chlapcův středoškolský projekt, v rámci něhož studoval plazy a obojživelníky. Oba začali jako dobrovolníci pracovat pro místní herpetologickou společnost. Syn toho po nějaké době nechal, Walter vytrval.

Už téměř dorazil k autu, když jeho pozornost upoutal jakýsi tichý zvuk. Pohlédl k zemi a uviděl, jak se mu mezi botami kutálí bílá kulička. Fascinovaně sledoval, jak spěchá po asfaltu stále dál a dál a mizí pod jeho autem.

Vtom ho vyplašily těžké, spěšné kroky, který se ozvaly kdesi za ním. Pokusil se otočit, ale prakticky v týž okamžik mu na hlavu dopadla těžká lopata.

Vykřikl šokem a bolestí.

Stačil se ještě zapotácet a zvednout ruce, aby se chránil, ale už následující rána ho srazila na všechny čtyři. Agonie, kterou prožíval, přesahovala všechno, co zatím v životě zažil. Znehybňovala ho, bránila mu myslet, zpomalovala mu reakce.

Jeho vynechávající mozek se snažil přijít na to, co se děje, ale marně, temnota šířící se ze všech stran ho halila stále úžeji.

„Proč?“ vydechl.

Možná to slůvko ani nevyslovil, možná si ho jenom *pomyslel*.

Pak se jako ve zpomaleném filmu zhroutil dopředu a dopadl obličejem na olejem potřísněnou plochu parkoviště.

Walter se propadal do zapomnění, nemohl už ani pohnout rukou. Z posledních sil dokázal ještě pohlédnout vzhůru, ale jenom proto, aby uviděl lopatu snášející se obloukem znovu k jeho hlavě. Věděl, že to bude poslední rána.

Někdo ho právě zabíjel...

Okamžik předtím, než nástroj dopadl a Waltera Kempa pohltila prázdnota, se přistihl, že se nedívá do tváře ani na tělo útočníka, ale na ruce v průhledných plastových rukavicích, které pevně svírají lopatu.

Konkrétně na výrazné a pečlivě provedené tetování, obrázek znázorňující pavouka – černou vdovu –, jenž zdobil bledou kůži na vnitřní straně mužova zápěstí.

Bylo to to poslední, co viděl, než svět úplně potemněl.

Dennison Fallow se ještě jednou vši silou rozmáchl lopatou. Zvuk kovu dopadajícího na kost následovaný jasným křupnutím mu potvrdil, že tady jeho práce skončila.

Napřímil se, aby se pokochal svým dílem. Bylo to skvělé.

Ten Tlak, který stále ovládal Fallowovu duši, trochu polevil.

Prozatím.

Muž ležící u jeho nohou lovil hady, ale tentokrát se stal lovnou zvěří sám. A přemohl ho nadřazenější predátor – pavouk.

Různé druhy pavouků používají rozličné důmyslné způsoby, jak poplapit kořist. Někteří splétají sítě a trpělivě čekají, až nic netušící oběť padne sama do pasti. Jiní stavějí léčky nebo se maskují. Dnes Fallow zaútočil ze zálohy jako slíďák, který patří mezi nejagresivnější pavouky na světě. Je to druh, který se neunavuje splétáním sítí. Ani tím, že by se nějak maskoval. Na svou kořist útočí jako puma.

Několik minut ještě Kempa sledoval, aby si byl jistý, že se jeho hrudník přestal zvedat a klesat. Opatrnosti není nikdy nazbyt.

To mu připomnělo lopatu, kterou stále pevně svíral. I když si vzal rukavice, dal si záležet, aby z čepele i z rukojeti odstranil veškeré stopy po tom, že ji kdy měl v rukou, protože ji hodlal nechat na místě činu.

Koneckonců, jak byste mohli zrežírovat a sehrát dobré představení bez dokonale připravené scény?

II

ÚTERÝ

KAPITOLA 2

Selina si dala další lok kávy příznačně pojmenované „Budič mrtvol“, speciality kavárny Wicked Brew naproti kampusu polytechnického institutu v Perrisu v jižní Kalifornii.

Většinu odpoledne se krčila v koutě a dokončovala seminárku z chemie, kterou měla odevzdat následující den. Její vyučující se proslavil tím, že nemá ani srdce, ani duši a že za žádných okolností studentovi neposune termín. Podle místních legend a pověstí nechal dokonce vyletět studenta, který nestihl zkoušku, přestože věděl, že mladík leží v nemocnici po autonehodě. A odmítal ten vyházov zrušit, dokud nezasáhl rektor.

Ačkoli v hloubi duše věřila, že se jedná spíš o folklór než skutečnost, nechtěla to ověřovat tím, že by práci odevzdala se zpožděním.

„To vypadá pořádně drsně.“ Mužský hlas, který ji oslovil, byl klidný a hluboký.

Selina sebou trhla a napřímila se. Její polekaný pohled se setkal s bleděmodrýma očima neznámého od vedlejšího stolu.

„Chemie,“ odpověděla, vyvedená z míry nečekaným vyrušením. „Moje seminárka. Zabývám se kovalentními vazbami.“

„Já dávám přednost biologii.“ Muž si bez zeptání přisunul židli. „Ale ty předměty spolu souvisejí. Když se nad tím zamyslíte, jedno bez druhého nemůže existovat.“

Selina odhadovala, že je mu kolem třiceti, je tedy příliš starý na to, aby byl řádný student, a příliš mladý na to, aby už přednášel. Podílí se na nějakém výzkumu? Vrhla pohled na noviny, jež držel v ruce,

a všimla si téměř vylustěné křížovky – propisovací tužkou, takže políčka vyplňoval na první dobrou bez možnosti vygumovat chyby.

Byl chytrý a – jak vycítila – velmi dobře to o sobě věděl. Zajímavé.

A neměl snubní prsten.

Vyžehlené tříslové hnědé kalhoty a dobře strížená košile, to vše bylo o dost lepší než džínsy, zmačkaná trička a vybledlé mikiny, jaké nosila většina návštěvníků kavárny. Košile měla zvláštní odstín – byla červená, což přitahovalo pozornost. Takový odstín si může dovolit jen někdo se značným sebevědomím. Mužova šedá sportovní bunda neutajila jeho atletickou postavu. Tmavomodrá baseballová čepice nenesla žádné logo a vlasy, které zpod ní vykukovaly, byly světlé a kontrastovaly s tmavým třídním strništěm, které mu pokrývalo spodní část obličeje. Bryle s kulatými želvovinovými obroučkami byly také stylové. Žádný krasavec jako z hollywoodského filmu, ale měl jistou přitažlivost.

Podíval se na její tašku. „Nepůjčila byste mi na chvilku propisku?“ Zvedl noviny. „Moje samozřejmě vuschla těsně předtím, než jsem to dorazil.“

Místo klasického batohu, jaký nosili všichni, si Selina oblíbila obnošenou šedou tašku přes rameno. Místo stovky zipů – a otravných kapes – měla jednu obrovskou, do které se vešlo všechno, včetně notebooku.

„Jasně.“ Zvedla tašku, otevřela ji dokořán, aby nahlédla dovnitř, a pak zabořila ruku hluboko do jejího nitra. „Někde v téhle černé díře musí nějaká být.“

Muž se zasmál.

Selina byla tak zabraná do prohrabávání se vším tím harampádím, že si ani neuvědomila, že se k ní muž tak moc přiblížil, dokud ji jeho teplý dech nezašimral na tváři. Narovнала hlavu a uviděla, že i on zkoumá obsah její tašky.

Narovнала se a nenápadně si ji přitáhla blíž k tělu. „Hned ji najdu.“

Zvedl ruce dlaněmi dopředu v odzbrojujícím gestu. „Promiňte. Jen se snažím pomoci.“

Chlapecký úsměv vypadal upřímně. Je snad paranoidní? Její prsty sevřely dlouhý válcovitý předmět.

„Stála pár centů,“ řekla. „Můžete si ji nechat.“

Jeho úsměv se ještě rozšířil. „Velmi si toho vážím.“

Vzal jí propisku z ruky a sklonil se ke křížovce. „Strom s tlustým kmenem na šest.“ Mluvil teď k sobě, ne k ní. „Sekvoj.“ Napůl se usmál, vyplnil políčka a vstal. Zastrčil noviny pod paži a otočil se ke dveřím. „Hodně štěstí s vašimi... pouty,“ řekl přes rameno.

A pak prostě zmizel, vyšel ven na chodník.

Selina odložila tašku na židli vedle sebe a chvíli přemýšlela o tom setkání. Choval se přátelsky, ale pak rozhovor náhle ukončil. Chtěl ji snad pozvat na rande, než se začala tak okatě bát o svou tašku? Nevypadal špatně, působil inteligentně a byl zdvořilý.

A svobodný.

Tedy pravděpodobně.

Pak vzhledla a uviděla ho, jak stojí venku a dívá se do kavárny. Jejich oči se setkaly a ty jeho se mírně přimhouřily. Stále se usmíval, pak krátce trhnul hlavou a zamířil pryč.

Selina se vrátila k seminárce a uvažovala o tom, že ať už ten chlapík byl jakkoli přitažlivý, šance, že by s ním šla na rande, byla prakticky nulová. Stačil jí jediný pohled na malé černo-červené tetování na vnitřní straně jeho zápěstí.

Pavouci jí vždycky naháněli hrůzu.

KAPITOLA 3

Zvláštní agentka Carmen Sanchezová si nebyla jistá, jestli toho grázla trefí přes špinavé okno přímo do hlavy.

Její pistole SIG Sauer P229R ráže 0,40 palce na to byla ideální – stejně jako ona sama –, ale sklo by projektil s dutou špičkou mohlo vychýlit natolik, že by letěl kdoví kam a mohl by zranit nebo zabít jednoho z rukojmích.

„Vím, na co myslíte, Sanchezová,“ ozval se poručík kalifornské dálniční policie ve sluchátku, jež měla zastrčené v uchu. „Ale, sakra, nedělejte to.“ Následovala krátká pauza. „Tohle je práce pro odstřelovače s teleskopem a pořádnou puškou.“

Jenže ani odstřelovač, ani teleskop a ani puška zatím nebyly na místě, a rukojmí byli v ohrožení života *ted*. Jason Powell se ukrýval uvnitř zchátralé boudy ve městě Ario, které se nacházelo v Mohavské poušti. Byl zahnaný do kouta, zoufalý, ozbrojený a psychicky labilní.

Carmen dorazila na místo necelých deset minut předtím. Dlouhé černé vlasy si sepnula, aby jí nebránily ve výhledu, a pečlivě studovala okolí.

Za normálních okolností by jako agentka Ministerstva vnitřní bezpečnosti nebyla mezi prvními, kdo by dorazil na místo činu do takového Zapadákova. Ona však byla Powellovi na stopě už dva dny, když se ozval policejní šéf z Aria se žádostí o pomoc a s informací, že tu její kořist byla spatřena. Vydala se na cestu, dorazila o půl hodiny dříve než kavalerie a zařídila se po svém.

Kalifornská dálniční hlídka se právě připravovala zajistit místo činu a poručík Kevin Albright, který vedl její útvar v oblasti Mohavské

pouště, převzal velení na místě jako velitel zásahu. Jenže Carmen byla zvláštní agentkou Ministerstva vnitřní bezpečnosti přidělenou do sekce vyšetřování. Federální agentka ministerstva tak nespádala pod velení poručíka Albrighta, což ho zřejmě dost štvalo.

„*A jste moc blízko,*“ pokračoval Albright a jeho slova jí burácela přímo v uchu. „*Powell tam má spoustu zbraní. Em čtyřky, glocky, sigy. Když do toho půjdete sama, budu muset riskovat a poslat své lidi, aby vás vytáhli ven.*“

Albright a několik mužů z dálniční hlídky si zřídili velitelské stanoviště asi o dvě stě metrů dál. Poručík odtamtud sledoval scénu – a Carmen samotnou – výkonným dalekohledem.

Byla to však ona, kdo šéfa arionské policie Gregoryho Smitse informoval o Powellovi a jeho muničním skladu, než zaujala předsunutou pozici za rozpadající se betonovou zdí padesát metrů od areálu. Smits zřejmě Albrighta o všem informoval, když dorazil, a poručík teď už jen papouškoval informace, které přinesla Carmen.

„A kufřík cé čtyřky, semtexu a dalšího svinstva,“ přerušila ho Carmen. „Ten chlap je magor přes všechno, co exploduje.“

Použila schválně naprosto stejná slova, jakými předtím informovala Smitse a jaká zase určitě použil Smits, když zasvěcoval Albrighta do situace.

Její poznámka se Albrighta zjevně dotkla, protože zareagoval několika šťavnatými a nepublikovatelnými výrazy. Carmen si byla jistá, že pochopil, o co jí jde.

„Budu tu jen tak sedět, dokud nedorazí tým, poručíku,“ dodala. „Ale jestli se naskytne příležitost ukončit to dřív, smážnu ho.“

Albright jí začal vyhrožovat – podáním formální stížnosti ministrovi, kázeňským řízením, uvězněním.

Carmen si ho už nevšímala a pokračovala ve studiu prostoru, přičemž si všímala každého detailu. Když Albrightovi došla pára, pokračovala v řeči, jako by ji vůbec nepřerušil. „A vyřidte klukům v týmu, že Powell si rád hraje s rybářským vlascem a dělá z něj nástrahy. Jsou skoro neviditelné. Pokud jde o vyjednávání, vyjednávači by měli vědět, že v minulosti před útokem párkrát předstíral kapitulaci. Je to jeden z jeho oblíbených triků.“

Nastalo dlouhé ticho. Představila si, jak Albright dochází k tomu, že by přece jen mohla mít užitečné informace a že by je měl předat svým týmům.

„*Co ještě nám můžete říct?*“ Albrightův tón už zněl méně nepřátelsky.

„Powell je pošahaný konspirátor a žije jako poustevník. Dřív bral léky, hodně, ale pak je odmítl. Je taky proti technologiím, kapitalismu a vládě. Minulý týden nastražil bombu v sídle technologické společnosti v Glendalu na protest proti jedné z jejích akvizic. Vyjednávači se mu snažili domluvit, ale dokola mlel něco o tom, že velké technologické firmy plánují spiknutí a chtějí ovládnout svět.“

„*Obdrželi jsme zprávu ministerstva o neznámém, který protestuje proti fúzi firem v Glendalu, ale o žádném výbuchu jsem neslyšel.*“

„To proto, že se robotům podařilo včas přestříhnout modrý nebo žlutý nebo bůhvíjaký drát,“ řekla. „Ale Powell zdrhnul, zatímco to tam zabezpečovali.“

„*Proč o tom sakra slyším až teď?*“ Albright se vrátil k nepřátelskému tónu, který mu byl zřejmě vlastní. „*Jeho jméno a ksicht už měly být v celostátním pátrání.*“

„Ještě jsme neznali jeho jméno. Byl to jen neznámý *domter*,“ použila zkratku používanou ministerstvem pro teroristy s americkým pasem. „Powell už totiž roky žije mimo radar a se světem komunikuje jen přes dark web. Nebyl v žádné databázi obličejů ani DNA a trvalo nám až do dnešního rána, než jsme ho identifikovali.“

„*Vidíte rukojmí?*“ zeptal se Albright.

„Přes okno to není stoprocentní, ale vypadá to na muže a ženu. Asi běloši a je jim kolem čtyřiceti. Vyděšení, ale nezranění.“

„*Počkejte chvíli,*“ řekl Albright. Bylo slyšet, jak s někým mluví po telefonu. Pak se vrátil ke Carmen. „*Mám to. Právě nám volali – manželský pár, který odpovídá popisu, byl včera přepaden severně od Glendalu.*“ Odmlčel se. „*Nevidím tam žádný auto. A co vy?*“

Znovu pozorně obhlédla prostor před sebou. „Taky nic.“

„*Přinutil je nechat tam jejich káru a pokračovat pěšky. Do prdele, v tomhle vedru.*“

Jejich diskusi ukončil výkřik zevnitř budovy. Carmen přimhouřila oči a sledovala muže z dvojice rukojmích, jak se zvedá a se zdviženými

rukama postupuje vpřed proti Powellovi. Powell ale překvapivou rychlostí švihl útočnou puškou a vrazil pažbu muži do žeber. Ten se zhroutil k zemi, takže už viděla jen to, že Powell tiskne pažbu pušky k rameni a míří dolů, zřejmě na rukojmí. Bezprostřední hrozba – a také vyděšený křik ženy – Carmen podnítila k akci. Protože přes okno neměla jistotu zásahu, rozhodla se riskovat a rozjet plán, o kterém už chvíli uvažovala.

Vstala.

„Kam jdete?“ zeptal se Albright. I přes vysílačku bylo z jeho hlasu slyšet znepokojení.

„Navštívit Powella.“

Albright by se teď určitě řídil podle příručky, kapitoly „Jak má velitel zásahu řídit akci“. Chtěl by zajistit perimetr a začít vyjednávat. To by ale mohlo trvat několik dní. Powell ovšem nebyl typický únosce, který drží rukojmí, choval se spíš jako vůdce nějaké sekty. Měl své stoupence, fanatiky. Jakmile se dozvedí o tom, že je obklíčený, mohli by se sem začít sjíždět. A z okolních kopců budou mít policisty jako na dlani. Odtud na ně budou moci střílet, nelze vyloučit ani sebevražedné útoky.

Musí to ukončit. Tady a teď.

Nedbala na poručíkovy protesty, přistoupila ke svému SUV, mohutnému černému Chevroletu Suburban, a otevřela dveře. Trvalo jen pár vteřin, než odtud vytáhla nylonovou tašku s věcmi, které potřebovala.

„Sanchezová, ne! Taktická jednotka se obléká a připravuje si výstroj. Budou hotoví za necelých deset minut.“

Připlazila se opět ke zdi a znovu si prohlédla areál, všímala si možných úhlů, pod nimiž je co vidět. Pak se příkrčila a vyrazila.

„Stůjte,“ houkl Albright. „To je rozkaz.“

Odbočila doleva a zamířila okolo budovy, připravená reagovat, kdyby se Powell objevil za některou z mastných okenních tabulek, odkud by mohl střílet.

„Jakmile se pokusíte tam vlézt zadními dveřmi, oddělá je,“ zamumlal Albright. „A do prdele! Musí to mít zabezpečené cé čtyřkou. Všechny zabijete – včetně sebe. Stůjte. Zpátky!“ Teď už přímo řval. „Hned!“

Příkrčila se co nejníž k zemi, doběhla k zadním dveřím a vytáhla kanystr, který si vzala z auta. Uvolnila trysku a nasměrovala ji k malému

ventilačnímu otvoru. Na rozdíl od ostatních byla Carmen po celou dobu dost blízko na to, aby slyšela tiché hučení vycházející z hlavní budovy. Takže věděla, že Powell přišel na způsob, jak se s horkem vypořádat. Tohle byla koneckonců poušť. Teploty uvnitř uzavřené budovy by byly smrtící – pokud by nevymyslel způsob, jak místo ochladit bez napojení na místní elektrickou síť. Pro někoho, kdo žil mimo veřejnou elektrickou síť celá léta, to byla hračka.

Generátor ovšem nikde neviděla, takže Powell musel buď nainstalovat solární panely, nebo lithiové baterie, které napájely klimatizační jednotku. V každém případě musel nějak zajistit, že bude do budovy proudit vzduch – a také z ní vycházet ven.

Stále skloněná pod úrovní oken proklouzla k přednímu rohu budovy a vytáhla z opasku světlici. Odklopila plastový uzávěr, otočila ho a udeřila světlicí o drsný povrch, aby ji zapálila.

Syčící oranžovo-žlutý plamen byl působivý.

„*Do prdele, Sanchezová,*“ zaúpěl Albright. „*Vy chcete ten zatracený barák zapálit?*“

Carmen odhodila hořící světlici na zem poblíž vchodových dveří a odsprintovala na své předchozí stanoviště za zídou, načež přerušila Albrightovu tirádu.

„Dejte mi čtyři, pět minut, poručíku,“ řekla. „A bude po všem.“

„*Jo, jasně. Jako ve Wacu. Tam ale všichni zaklepali bačkorama.*“

Nezdržovala se odpovědí. Jeho obavy, že by obléhání Powella mohlo dopadnout stejně jako kdysi obléhání členů sekty davidíánů v Texasu, ale chápala.

Nově příchozí členové taktického týmu se začali plížit okolo budovy přesně podle předpisů – tak, aby byli co nejmén vidět. Sykot světlice byl teď jediným zvukem, narušujícím tíživé ticho pouště.

Carmen náhle zalapala po dechu – to když ji ruka v rukavici udeřila do ramene a pak ji otočila. Musela zaklonit hlavu, aby pohlédla do obličeje obra v kompletním taktickém ohozu. Albright zřejmě poslal největšího chlapa, kterého našel, aby ji zpacifikoval.

Členové záahové jednotky měli během přípravy na útok zakázáno mluvit a ani obr nařízení neporušil. Ani nemusel. V jeho tmavých očích, které se zúžily do štěrbin, bylo jasné sdělení. Stala se z ní

spolupachatelka zločinu, protože nejspíš právě zavinila smrt dvou rukojmích.

I když měla Carmen dobrých sto sedmdesát centimetrů a navíc atletickou postavu, tomu obrovi, kterého na ni poslali, se nemohla rovnat. Musel být snad o třicet čísel vyšší a pravděpodobně o čtyřicet kilo těžší. Povalil ji na břicho, vrazil jí koleno do zad, přitiskl jí k sobě zápěstí a svázal je zdrhovacím plastovým páskem.

„To nemyslíte vážně,“ zavolala dostatečně hlasitě, aby to Albright přes sluchátka slyšel.

Žádná odpověď.

„Tohle fakt chcete udělat?“ I když Carmen mluvila tiše a výhružným tónem, nemělo to žádný účinek.

Obr ji škubnutím postavil na nohy a jako toulavou kočku ji vlekl k velitelskému stanovišti. Pravou rukou jí drtil levý biceps. Nebránila se, jen plnil rozkazy. Kromě toho... ona tu už byla hotová.

Ušli několik metrů, pak se chlap najednou zastavil a otočil se. Taktický tým vedl komunikaci na jiné frekvenci a ona nic neslyšela. Ale její věznitel zřejmě dostal nové instrukce.

Uvolnil sevření a Carmen trhla rukou. Otočila se, aby se podívala na areál.

Dva rukojmí a za nimi Jason Powell vycházeli z budovy s rukama nad hlavou. Powell nedržel žádnou zbraň.

„Stůjte,“ křikla na ně velitelka taktického týmu, štíhlá žena kolem třicítky. „Zvedněte si košile a otočte se dokola.“

Místo toho, aby se zásahová jednotka pokoušela trojici rovnou zajistit, rozhodla se správně nejdříve přesvědčit, že nikdo z nich nemá na těle výbušninu, která by explodovala, jakmile by se k nim policisté přiblížili. Všichni tři rozkazu uposlechli.

„Jděte ke mně, dokud vám neřeknu, abyste se zastavili,“ pokračovala velitelka.

Nechtěla skutečně nic riskovat. Powell mohl použít výbušné zařízení s čidlem, jež by zareagovalo na to, kdyby někdo přistoupil blíž, nebo mohl podminovat celou budovu a nechat ji vybuchnout pomocí časovacího mechanismu. Vzhledem k těmto možnostem se velitelka rozhodla vše sehrát tak, aby mezi jejími lidmi a potenciálně přítomný-

mi látkami, vybuchujícími rychlostí devět tisíc metrů za vteřinu, byla co největší vzdálenost.

Prsty jejího věznitele připomínající klobásy Carmen znovu sevřely paži. Pořád seděla na trestné lavici. Netrpělivě si povzdechla a sledovala, jak zbytek týmu odděluje rukojmí od Powella, kterého zkušeně sráží k zemi – do vzduchu se zvedl jenom obláček zvířeneho prachu.

„Jste jenom jejich nástroje!“ zaječel, když ho silné ruce přidržely na zemi. „Nic než ozbrojení výběrčí daní ve službách establishmentu a byznysu. Jaký je to pocit, když vás někdo *využívá*?“

Byla na Powella odborníci a četla některé jeho manifesty, ale osobně ho ještě nikdy neslyšela. Jeho zběsilý projev ji zneklidňoval, i když jeho *poselství* nebylo v ničem originální.

„Vláda nás zaprodala,“ pokračoval a jeho hlas sílil a slova zněla stále nesrozumitelněji. „Prý *jenom* fúze DrethCo s Brakonem? To ještě uvidíte!“ Rozhlížel se kolem sebe, oči plné šílenství, na tváři maniakální úsměv. Od rtů mu odlétaly sliny, když ječel, jako by ho na nože brali. „Naučte se historii, jinak jste odsouzeni k jejímu opakování. Podívejte se na Hitlera, podívejte se na Stalina. Teď je to stokrát horší!“

Zatímco Powell pokračoval v blábolech o spiknutích, chamtivých korporacích a narušování soukromí, poručík Albright, svalnatý muž se širokým hrudníkem, vysoký zhruba jako ona, přistoupil k obrovi, který ji stále pevně držel. Zastavil se těsně u ní. Pochmurné uspokojení, které se mu zračilo ve tváři, jí prozradilo, že si vývoj situace užívá.

„Představení skončilo,“ zašklebila se na něj. „Už mě můžete pustit.“

Poručík do ní dloubl prstem. „Měla jste štěstí, Sanchezová. Ale víte, kam teď půjdete? Do antonu vedle Powella. Váš nadřízený vás může z vězení dostat na kauci. Ohrožení z nedbalosti, napadení... A to jen tak pro začátek.“

Začínalo ji to unavovat. Byl čas to vysvětlit. „Nikomu tu žádné nebezpečí nehrozilo. V tom kanystru byl methylmerkaptan.“ Když se na ni Albright i obr dál upřeně dívali, upřesnila to. „Je to neškodná látka, která se přidává do zemního plynu, aby mu dodala sirný zápach a lidé poznali, že došlo k jeho úniku. Nehoří to ani to nevybuchuje,

jen to smrdí. Zapálila jsem světlici, aby Powell ucítil plyn, viděl kouř a chtěl se dostat ven,“ řekla. „Což se stalo, nemyslíte?“ dodala chladně. „Takže přeřízněte ta pouta.“

„Blbost. Mohl začít zabíjet rukojmí hned, jak ucítil výpary,“ opáčil Albright.

Ruce a zápěstí ji začínaly bolet z nepohodlné polohy, ale odmítala dát najevo cokoli, co by mu mohlo udělat radost. „Poté co jsme dnes ráno identifikovali Powella jako podezřelého, trochu jsme pátrali. Člověk odpovídající jeho popisu před necelými dvěma týdny vykradl auto rozvážející potraviny a téže noci byl vyloupen obchod se zbraněmi. Odnosl si sto kilo jídla a vody. A všechny zbraně, o kterých jsem říkala Smitsovi.“

„Co to má společného se zabíjením rukojmích?“

„Kdyby je zabil, věděl by, že my budeme taky zabíjet. A on by zemřel. Nebudete si ale dělat zásoby jídla a munice, pokud je neplánujete použít. To znamená, že není sebevrah. Našel tenhle komplex a vybavil si ho do budoucna. Vyrazil sice na válečnou stezku, ale byl teprve na začátku.“

Zvuky potyčky je upozornily na další vývoj zatýkání.

„Všichni jsme jenom otroci byznysu,“ křičel Powell, když ho zvedali ze země. „Ovládají nás. Copak to vy hlupáci nevidíte? Copak nepoznáte, o co DrethCo jde? Nechápete, co ta fúze způsobí?“ Vzpíral se, když ho dva členové týmu odváděli do dodávky a zajišťovali ho uvnitř. „Vzali jste si modrou pilulku?“ zařval, když se zadní dveře začaly zavírat. „Probudte se!“

„To, co ten chlap blábolí, nedává žádný smysl,“ zavrtěl hlavou Albright. „Ledaže by si připravoval obhajobu jako nepřítel.“

Carmen se rozhodla, že už ji to nebaví. Ostře se podívala na obra a pak na Albrighta. „Poručíku, buďte mi přečtete práva a naložte mě do toho antonu, nebo mi přeřízněte pouta.“ Mluvila tiše, dobře si vědoma toho, že tichý hlas působí mnohem hrozivěji než křik. „Neporušila jsem žádný zákon. Ovšem co vy dva? Násilím bráníte federálnímu agentovi ve výkonu služební povinnosti. Maříte výkon spravedlnosti.“ Odmlčela se, aby jim to došlo. „Nejsem právník, takže to nemusí být přesně, ale je to z hlavy osmnáct, paragrafu sto jedenáct zákoníku

Spojených států. Jo, a oba jste ozbrojení. To vás řadí do kategorie ‚zvýšené tresty‘. Myslím, že maximální trest je dvacet let.“

Jejich pohledy se na dlouhou chvíli setkaly. „Pusťte ji,“ vzdychl nakonec Albright.

Obr vytáhl zavírací nůž – shodou okolností stejný model, který vlastnila Carmen. Přerázl pouta, ale „na rozloučenou“ jí ještě sevřel ruku pevněji, než bylo nutné. Nechala ho být, její pozornost totiž upoutalo bzučení mobilu v kapse. Věnovala obrovi chladný úsměv, promlnula si zápěstí a vytáhla mobil. Rychlá kontrola displeje ukázala, že se jí snaží dovolat pověřený zvláštní agent Eric Williamson – její šéf.

Albright užuž otvíral ústa, aby řekl něco, o čem předpokládala, že to bude přednáška o velení a řízení na místech činu, takže jenom pozvedla ukazováček a druhou rukou si přitiskla telefon k uchu. Mělo to ten příjemný vedlejší účinek, že poručík teď zuřil ještě víc.

„Ano, pane?“

„*Právě jsem strávil pět minut přesvědčováním komisaře dálniční hlídky, že pro mě nepracuje žádný agent, který by se spolčil s nepřítelem,*“ spustil Williamson svým charakteristickým barytonem.

Navzdory napjaté a životu nebezpečné situaci spojené s likvidací teroristy si tedy Albright našel pár minut času, aby bleskurychle podal stížnost jejímu veliteli. Albright byl zjevně celý říčný, jak si užije, až jí bude její šéf nakopávat zadek, takže když pochopil, kdo jí volá, ustoupil jenom tak, aby pořád slyšel – aspoň ji – a vychutnal si to.

„Pane, já...“

„Vysvětlil jsem mu, že sledujete stopu týkající se možného pachatele podezřelého z bombového útoku v Glendalu,“ přerušil ji Williamson. „A ujistil jsem ho, že jsem všechny vaše kroky osobně schválil.“ Na chvíli se odmlčel. „Řekněte mi, že nebudu litovat, že jsem se za vás zaručil, protože teď je v sázce i můj zadek.“

„Děkuji, pane.“ Uvědomovala si, že Albright slyší jen její část rozhovoru, a proto se – aby mu nasypala ještě trochu soli do rány – usmála. „Opravdu nečekám oficiální pochvalu. Už to, že se rukojmí dostali v pořádku ven, je pro mě dostatečná odměna.“

Williamson se zasmál. „*Chápu to správně, že jedna z těch místních goril se nechala vyvést z mýry a teď na vás čumí s vyplazeným jazykem?*“

„Přesně tak, pane. Musím ale přiznat, že chvíli to bylo na hraně.“

„*Jak dlouho tam budete muset ještě dřepět?*“

„Tady už je to skoro hotové,“ řekla a najednou ji napadlo něco dalšího, čím by mohla Albrighta otrávit ještě o něco víc. „A díky za to leťadlo, co pro mě posíláte. Komerční lety jsou někdy *strašně* otravné.“

Albright se otočil na patě a s obrem v patách se vydal k velitelskému autu.

„Teď už můžu mluvit,“ řekla Carmen Williamsonovi, když byli oba muži z doslechu. Zasvětila ho do průběhu zásahu, popsala svůj trik s plynovým kanystrem a doplnila vyprávění přehledem svých střetů s poručíkem Albrightem.

„*S tou jeho stížností si nelamte hlavu,*“ prohlásil Williamson. „*Postarám se o to. Ale měl pravdu. Byl velitelem zásahu. Nebyla to vaše show.*“

„Ale, pane, já...“

„*Přesto bylo zjevně zapotřebí, aby tam byl někdo, kdo dokáže rychle uvažovat a ukončit patovou situaci, která mohla trvat několik dní, možná týdnů, aniž padl jediný výstřel nebo byl někdo zraněn.*“

Nikdy jí nebylo příjemné poslouchat komplimenty, a tak změnila téma. „Měl jste slyšet ty Powellovy bláboly. Je posedlý spiknutím velkých firem. Ta centrála v Glendalu, kterou se pokusil vyhodit do povětří – slučují se s nějakou jinou firmou a on to nejspíš považuje za těžení dat ve velkém. Zdá se, že je to teď hit týdne. Ale ať už mu jde o cokoli, není sám. Takových jako on je den ode dne víc. Pustí si internet a do minuty už zakládají hnutí.“

„*Vzpomínám si na dobu, kdy zločinci používali pevné linky a šlo jim jenom o prachy,*“ vzdychl Williamson. „*Teď jim jde o to, aby způsobili chaos a otravovali lidem životy – a taky je ukončovali.*“ Otráveně mlaskl. „*Proto snad schválně ten můj návrh.*“

V posledních dnech pronášel záhadné poznámky o tom, že pohlavárů ve Washingtonu trvá věčnost, než přelouskají memorandum, které poslal před několika týdny.

Krycí název *Projekt X* jen umocňoval tajemnost plánu, ať už byl jakýkoli.

Stejně jako u mnoha jiných velkých federálních úřadů i struktura Ministerstva vnitřní bezpečnosti připomínala z hlediska dělení per-

sonálu a zdrojů matrošky – ruské dřevěné panenky, které se skládají jedna uvnitř druhé.

V té nejmenší „matrošce“ patřili Carmen a Williamson k Oddělení národní bezpečnosti a to bylo součástí Sekce vyšetřování Ministerstva vnitřní bezpečnosti. Jejich úkolem bylo odhalovat, narušovat a likvidovat hrozby pro národní bezpečnost, ale zdálo se, že jen málokdo přesně chápe, co dělají. To mohlo být někdy užitečné, většinou ale velmi otravné.

V praxi to znamenalo, že Williamsonovi stálo v cestě mnoho překážek, aby něčeho dosáhl. Zdálo se, že netrpělivě čeká na výsledky posouzení svého plánu, a ji zajímalo, čeho se šéf snaží dosáhnout.

„Nechcete mi o tom říct víc, pane?“

„*Dokud to nebude oficiální...*“

„Mají to vědět jenom ti, kteří to vědět potřebují,“ dokončila za něj. „A já to vědět nepotřebuju.“

Jeho mlčení jí to potvrdilo.

Na mobilu jí zavibrovala zpráva. Williamson sice něco pořád říkal, ale jeho slova teď nevnímala, tolik ji šokoval vzkaz, který si přečetla. Telefon jí málem vyklouzl z ruky.

„Je tu problém. Moje sestra,“ zašeptala a stále zírala na ta slova.

Williamsonův hluboký hlas byl plný obav. „*Selina? Co se stalo?*“

„Někdo ji napadl cestou domů z kavárny v Perrisu. Musím tam jet.“

Ukončila hovor, zkontrolovala, zda má pistoli pevně v pouzdře, a rozběhla se ke svému velkému suburbanu. Po jemném a klouzavém písku běžela, jak nejrychleji dokázala.

KAPITOLA 4

O dvě hodiny později už Carmen Sanchezová na recepci kalifornského okresního zdravotního střediska v Riverside mávala svými doklady. Po krátkém rozhovoru ji recepční nasměrovala do chodby vlevo.

Chodba byla vymalovaná odporným odstínem zelené, který ještě znepríjemňovalo ostré světlo zářivek. Když Carmen přebíhala po popraskaném linoleu, pohlédla před sebe a její zrak spočinul na ceduli.

← MÁRNICE

Chodbou kráčel mladý ošetřovatel a tlačil tím směrem vozík. Na něm ležel černý vak na mrtvoly – právě teď plný.

„*Dios mío*,“ zašeptala.

Zrychlila a nechala muže i s jeho nákladem za sebou.

Hlas zezadu ji zaskočil. „Mohu vám nějak pomoci?“

Otočila se a zjistila, že si ji se soucitným výrazem prohlíží zřízenec. „Jsem sestra Seliny Sanchezové,“ vyhrkla. „Přivezli ji sem. To pobodání...“

Během zběsilé jízdy do nemocnice se jí podařilo získat z call centra okresu Riverside informace o celém incidentu. Dispečer zjevně nechtěl poskytovat informace po telefonu, útok popsal jen jako krutý, s desítkami bodných ran.

„Byl jsem tady, když je přivezli.“ Zřízenec zavrtěl hlavou, jako by právě musel osobně vytříť všechnu tu krev. „Pojďte za mnou.“

Vydal se doleva. *K márnici.*

Carmen šla rychle, přestože byla vyčerpaná a po cestě z pouště se jí točila hlava.

Pokračovali ponurou chodbou – našťěstí márnici minuli – na jednotku intenzivní péče.

Když zahnuli za roh a Carmen uviděla svou sestru, rozběhla se a přitáhla si ji do drtivého objetí.

Selina překvapeně zalapala po dechu a vytřeštila tmavé oči. „Co se sakra děje, Carm?“

„*Mi'ja*,“ zašeptala Carmen. „Strašně jsem se bála...“

Vybavil se jí obraz pytle s tělem na vozíku a náhle nebyla schopná ze sebe dostat další slovo.

Zřízenec, který splnil svůj úkol, se otočil a vrátil se ke svým povinnostem.

Carmen se odtáhla, aby si sestru prohlédla. Zdála se nezraněná, až na malý obvaz na čele u levého spánku. Lehce se zamračila, což naznačovalo, že si na veřejné projevy náklonnosti nijak nepotrpí.

Alespoň ne od starší sestry.

Během cesty z pouště nadiktovala Carmen asistentce po telefonu první hlášení o Powellově případu. Pokoušela se také kontaktovat sestru, ale každý hovor skončil v hlasové schránce.

Asistentka jí na oplátku předala zprávu z úřadu šerifa v okresu Riverside, v níž se hovořilo o pokusu o vraždu, ale jen s několika málo podrobnostmi. Carmen se při zmínce o téměř dokonané vraždě zatočila hlava. Selina byla její jediná blízká příbuzná. Rodiče jim zemřeli před několika lety a zůstala jen širší rodina, všichni daleko od jiho-kalifornských měst, kde sestry žily.

„Jak se mu daří?“ zeptala se Carmen na pacienta, v jehož pokoji Selina seděla. Pochopila, že to musí být oběť s mnohačetnými bodnými ranami, o nichž se předtím zmiňoval zřízenec.

Sestře se zaleskly oči slzami. „Je v kritickém stavu. Bude žít, ale možná přijde o levou ruku.“ Její hlas zněl napjatě. „A to všechno jenom proto, že se mi snažil pomoci.“

Selina vysvětlila, že muž slyšel její křik a přiběhl jí na pomoc poté, co ji napadl někdo, kdo ji předtím oslovil v její oblíbené kavárně. Útočníka popsala jako přibližně třicetiletého bělocha s atletickou

postavou. Když se Selina zeptala na nějaká další znamení, zmínila se o tetování s pavoukem na vnitřní straně zápěstí.

„Ten psychopat bodl toho, co se mi snažil pomoci, asi šestkrát, než se mi podařilo trefit ho kolenem zboku do nohy.“ Věnovala Carmen vděčný pohled. „Jak jsi mě to naučila.“

V rámci přípravy na jeden úkol se Carmen před lety učila elitní ruské bojové technice zvané systema. Toto bojové umění bylo příliš složité na to, aby ho naučila svou sestru celé, a tak místo toho cvičila Selinu jenom v několika obranných taktikách. Jedna z nich se zaměřovala na nerv na stehně kousek nad kolenem. Úder se nazýval peroneální a způsoboval dočasnou ztrátu motorické kontroly, znecitlivění a mravenčení v noze, které trvalo od třiceti vteřin do několika hodin.

„Vypadá to, že jste se zachránili navzájem,“ řekla Carmen tiše. „Je mi líto, že je na tom tak špatně.“

„Musela jsem mu ty rány stlačit, aby nevykrvácel,“ vzdychla Selina. „Jinak by v nemocnici skončil ten Pavouček. Aspoň že kulhal, když utíkal. Doufám, že to bolelo jako čert.“ Její pohled se vrátil k pacientovi v bezvědomí. „Musím udělat něco, abych mu pomohla.“

Carmen se rozhlédla. „Přišla se na něj podívat rodina?“

„Policie telefonicky informovala jeho bratra. Přiletí z Chicaga. Nikoho jiného nemá.“ Selina se k ní obrátila, náhle nadšená. „Pomůžu mu s účty za doktory a s fyzioterapií.“

„Lino, jsi studentka a pracuješ na částečný úvazek. Jak chceš...“

„Crowdfunding!“ Selinino nadšení narůstalo. „Řeknu jeho bratrovi, aby založil účet, a zbytek zařídím sama.“

„A já budu první, kdo přispěje,“ řekla Carmen, vděčná muži, který se rozhodl pomoci cizímu člověku. „Ale teď potřebuju vědět, co se stalo. Popiš mi celou událost.“

Carmeniná jednotka měla za úkol pronásledovat a chytat nebezpečné lidi.

A Carmen byla na lovu.

Poslouchala – s profesionálním klidem a zároveň znepokojením –, když jí Selina vyprávěla o cizinci v kavárně. Původně se choval přátelsky, ale po odchodu se na ni z chodníku díval pohledem, který jí dodatečně přišel jako děsivý.

Pak Selina popsala samotný útok. „Šla jsem domů vedlejší ulicí mezi dvěma domy a přede mnou se najednou kutálela nějaká malá bílá kulička. Když jsem se na ni podívala, vyběhl zpoza popelnice.“ Nepřítomně si pohladila rameno. „Připadalo mi to, jako by do mě vrazil nosorožec.“

Carmen o takovém postupu ještě neslyšela. „Bílá kulička? Jako taková, co si s ní cvrnkají kluci?“

„Možná. To opravdu nevím. Skláněla jsem se dolů a on se na mě vrhl s provazem v ruce. Myslím, že mě chtěl uškrtit.“ Zamračila se. „Carm, bylo to stejné švihadlo jako to, co používám já.“

Carmen se zarazila. „Tvoje soutěžní švihadlo?“

Selina se věnovala gymnastice a používala ve své sestavě pestrobarevné nylonové švihadlo.

Takže útočník věděl, že jeho oběť je gymnastka. Ta skutečnost byla hodně znepokojivá.

„Našla policie ty věci? Švihadlo a kuličku?“

„Nevím. Říkali, že je budou hledat,“ zavrtěla Selina hlavou. „Jo, a získala jsem bonus,“ dodala.

„Jaký.“

„Jeho mobil. Vyletěl mu z boční kapsy kalhot, když jsem ho kopl do té nohy. Sbalila jsem ho dřív, než si všiml, že je pryč.“

„Lino, to je skvělé!“ Navzdory projevovanému nadšení byla Carmen skeptická. „Možná to ale nebude až tak užitečné. Otevřít telefon se zamknutou obrazovkou je téměř nemožné.“

Selina se usmála. „Tenhle ne. Měl ho odemčený. Myslím, že ho použil těsně předtím, než na mě skočil. Šla jsem do nastavení a vypnula jsem zámek obrazovky.“

Kolik lidí by za podobných okolností prokázalo takovou duchapřítomnost? „To by mohl být zlatý důl.“ Carmen se naklonila, aby sestru znovu objala.

Selina se však odtáhla z jejího dosahu.

Carmen se přinutila dopřát sestře prostor. Od otcovy smrti vztah mezi nimi ochladl. A jeden vraždící maniak zřejmě k nápravě nestačil.

Vyprávění o útoku ji sice hluboce znepokojilo, ale jako vyšetřovatelku i zaujalo. „Pavouček“ neodpovídal žádnému známému profilu zločince, který znala.

„Mluvila jsi s nějakým detektivem?“

Selina vytáhla z kapsy vizitku a podala ji Carmen.

DETEKTIV RYAN HALL

ÚŘAD PRO ZÁVAŽNOU TRESTNOU ČINNOST

ÚSTŘEDNÍ ODDĚLENÍ VRAŽD

ÚŘAD ŠERIFA OKRESU RIVERSIDE

Carmen si kartičku vyfotila telefonem. Nepřekvapilo ji, že případ dostalo oddělení vražd na ústředí. Místní policejní stanice v Perrisu byla příliš malá na to, aby zvládla pokus o vraždu.

„Dobře, Lino.“ Carmen povytáhla obočí. „Pokračuj.“

Kromě sebeobrány učila mladší sestru, jak si všimnout detailů. Většina lidí během krize zpanikaří a má problém poskytnout policii použitelné informace.

Ať měly mezi sebou jakékoli problémy, bylo načase zaměřit se na úkol. Selina si uvědomovala, že v ulicích jižní Kalifornie řádí pachatel s nožem v ruce, a soustředila se.

„Dělala jsem, že jsem hrůzou bez sebe, aby si přestal dávat pozor. Dokonce jsem hrála, že omdlávám, takže se ode mě odtrhl a ustoupil, aby se rozhlédl, jestli není někdo poblíž. Takže jsem měla šanci si ho prohlédnout. Zapamatovala jsem si všechno, co jsem mohla. Běloch, kolem třiceti, světlé vlasy, tmavomodrá baseballová čepice. Žádné nášivky ani loga sportovních klubů. Měl kulaté želvovinové brýle a světle modré oči. Byl vysoký, asi metr osmdesát osm, a i pod tou šedou bundou bylo poznat, že je docela svalnatý. Jo, a měl na sobě jasně červenou košili a hnědé kapsáče. Nezahlédla jsem žádné šperky ani jiné tetování. Když si teda odmyslím pavouka, ten byl vidět docela dobře.“

„Co ten nůž? Zavírací nebo pevný?“

„Nevím. Jenom že byl asi patnáct centimetrů dlouhý a čepel byla tmavá, ne lesklá.“

„A nikdy předtím sis nevšimla, že by si tě prohlížel, v kampusu nebo kdekoli jinde?“

„Ne. A mám dojem, že si policie myslí, že si mě vybral náhodně. Detektiv Hall říká, že budou hledat zprávy o podobných případech.“

„Náhodně?“ Carmen se málem rozesmála. „To asi ne, když měl švihadlo. Zaměřil se na tebe. A pořád po tobě může jít. Nechci, abys byla u sebe v bytě, dokud toho chlapa nedostanou. Nabídla ti policie, že ti zajistí nějaké bydlení?“

„Ne.“ Selina vypadala, že ji ten návrh překvapil. „Detektiv se nezmínil o žádném náhradním ubytování.“

„No, policejní oddělení v okrese Riverside sice není žádné AirBnB, ale ty se teď domů nevrátíš,“ řekla rozhodně.

Selina zvedla ruce dlaněmi vzhůru. „Tak kde budu?“

Carmen se nad tím zamyslela. V okolí neměly žádné příbuzné. „Mohla bys chvíli být u mě.“ Carmen byla na spolubydlici alergická, a tak bydlela sama.

„V Huntington Beach? To je hodinu a půl cesty. A není tam žádná doprava.“ Selina pevně stiskla čelist. „V žádném případě nedovolím, aby mě nějaký psychopat donutil opustit vysokou, ani na jeden semestr. Až moc jsem se nadřela, abych se tam dostala.“

Její sestra, která byla nejlepší ve třídě, odmítala od Carmen jakoukoli finanční pomoc. Místo toho si prostředky na školné a ubytování a stravu, které nepokrylo její sportovní a studijní stipendium, hradila prací na částečný úvazek u jedné velké firmy v riversideském okrese.

Vzdělání pro ni bylo hlavní prioritou.

„Co přejít na dálkové studium?“

Selina se jí vysmála. „Jak bych mohla dělat laboratorní práce bez kádinek a Petriho misek? A profesor chemie by mě v žádném případě neomluvil. Určitě bych vyletěla.“

„Něco vymyslím. Mezitím si trochu popovídám s detektivem Hallem.“ Zavrtěla hlavou. „Nebo i s jeho *nadřazeným*, když to bude nutné. Musím se ujistit, že postupují správně,“ dodala tiše.

Carmen vzala sestru za ruku a cítila, jak se jí pod prsty napínají svaly. Povzdechla si a pustila ji. S posledním pohledem na dobrodince, který Selinu zachránil a teď byl v bezvědomí, vyšly obě ženy na chodbu a vydaly se k východu.

KAPITOLA 5

Nevypadalo to dobře.

Dennison Fallow projížděl po dálnici mezi Perrisem a Los Angeles a přes čelní sklo viděl *další* zátaras, který mu bránil v cestě do bezpečí jeho podzemního hnízda.

Okres Riverside je sice menší než Los Angeles, ale sám o sobě tvoří rozlehlou metropoli s dvěma a půl milionem obyvatel. Statisticky vzato, spousta z těch lidí dělala spoustu špatných věcí. A co *to* znamenalo?

Spoustu policistů, kteří je chtěli zastavit.

A zdálo se, že mnoho z nich právě hledá jeho.

Fallow zabrzdil svůj starý, otlučený černý Nissan Pathfinder a plynule zastavil – žádné smyky, které by upoutaly nežádoucí pozornost policisty –, načež zajel na prázdnou příjezdovou cestu k jednomu ze stovek domů v této čtvrti. Několik minut čekal a poslouchal rádio, zda se tam neobjeví nějaké zprávy o jeho útoku.

Nic.

Vycouval, otočil se od zátarasu a pak pomalu zamířil k ulici, která ho zavedla na dálnici a nakonec pryč z této části okresu.

A do jeho útočiště...

„Očekávejte zpoždění. Před námi operuje policie. Za čtvrt míle dojedete k zátarasu,“ sdělil mu automatický ženský hlas z náhradního telefonu připevněného na palubní desce.

Při rvačce se Selinou přišel o svůj původní „čistý“ mobil, který se nedá vystopovat, okamžitě si ale našel obchod, kde si koupil nový. Po

aktivaci si jako první stáhl aplikaci Trooper Snooper. Díky průběžným aktualizacím zpráv o činnosti policie na základě informací od ostatních řidičů i z policejních vysílaček mu aplikace za ta léta ušetřila neskutečné potíže.

Sotva však změnil směr, upozornila ho na další zátaras.

Pane jo, byli všude.

Na dálnici se v podstatě nedalo vjet, protože na všech nájezdech stály policejní hlídky.

Fallow se posunul na sedadle a sykl bolestí, jež mu vystřelovala z levého kolena. To mu provedla Selina. Vrtěla sebou, mlátila kolem sebe rukama a kopala. To, čím se do něj pustila, nevypadalo jako karate nebo taekwondo. Bylo to něco jiného. Zdaleka ne tak sofistikované, ale o to nebezpečnější. Dokonce smrtící. Hnětl si kloub a uvažoval, jestli mu nepřetrhla křížový vaz.

Ne, nevypadalo to tak. Jenže končetina dál pulzovala bolestí jako čert.

Přehrál si v duchu celé to fiasko v Perrisu.

Stejně jako předtím s lovcem hadů Walterem Kempem nechal i nyní Fallow kutálet bílou kuličku mezi Selininýma nohama, čímž upoutal její pozornost. Pak do ní vrazil, udeřil ji pěstí do tváře a poslal ji k zemi.

Ležela tam, jen si ji vzít. Naklonil se nad ni s barevným gymnastickým švihadlem omotaným kolem dlaní a chystal se jí ho ovinout kolem krku... a ona najednou stála na nohou a šla po krku *jemu*.

Byla jako pavouk druhu *portia*, nádherné hnědočerné stvoření. Jsou to sice skákavky, ale jejich oblíbený způsob, jak ulovit potravu – většinou jiné pavouky – je jiný. Schoulí se nehybně, jako by se zamotali do sítě pavouka, který chce chytit je. A když se majitel sítě vrátí, *portia* vyskočí a zaútočí.

Fallow nebyl připravený na to, že by se kořist mohla bránit, chovala se zuřivě, nebo dokonce ovládala umění sebeobran. Její tmavé oči byly plné hněvu a odhodlání, ne strachu. A údery plánovala s matematickou přesností.

Fallow nebyl malý, měl dostatek sil. Aby se mohl věnovat svému koníčku, udržoval se v kondici. Ona však odrazila jeho pěstí a bez obtíží

se vyhnula noži, který vytáhl. A pak mu zasadila ničivý kop těsně nad koleno.

Měl u sebe pistoli, ale ta byla jen pro případ nouze. Střelba by přilákala policisty. A přilákala by je rychle.

Proto se rozhodl ustoupit.

Už byl na útěku, ale pak se ohlédl přes rameno a s údivem zjistil, že Selina ani náhodou neutíká *pryč od něj*, ale žene se *za ním*. Naštěstí se objevil ten chlapík a Fallow ho promyšleně šestkrát nebo sedmkrát bodl tak, aby mu způsobil dostatečně vážná zranění, takže se o něj bude muset Selina postarat, aby nevykrvácel.

A pak sprintoval, vlastně rychle kulhal, zpátky ke svému SUV. Gymnastické švihadlo vzal s sebou. Hodil ho do křoví u silnice na míle daleko od místa činu.

Katastrofa...

Jak zlé to bylo doopravdy?

Selina ho viděla. Měl sice čepici a brýle, ale určitě poznala jeho bledou pleť a zhruba by si dokázala představit jeho tvář, i když se už několik dní neholil. Nejspíš by si vzpomněla na barvu vlasů a samozřejmě viděla jeho výrazné světle modré oči.

Pokud šlo o ztracený telefon, na tohle byl Fallow vždy připravený. Cokoli, co mohlo náhodou zůstat na místě činu nebo co měl v úmyslu tam zanechat jako svou vizitku, jako včera lopatu, očistil lihovým sprejem z malé lahvičky a kapesníkem. A na samotné útoky nosil průhledné vinylové rukavice, které byly při zběžném pohledu nebo z dálky neviditelné.

Otisky prstů tedy nemají šanci najít, ale nepochybně po sobě zanechal nějakou DNA. Ta byla všude. Podle toho, co se dočetl, to vypadalo, že stačí jen špičkou prstu ťuknout do čehokoli, a bum, prozradíte světu celou svou genetickou historii až k neandertálcům.

V dospělosti však Fallow nikdy zatčený nebyl, takže jeho deoxyribonukleová kyselina nebyla v žádné databázi, která by k němu mohla přivést policisty.

A obsah jeho starého telefonu?

To bylo sice znepokojivé, ale aspoň v něm měl všechno zašifrované. Bezprostřední nebezpečí tedy nehrozilo.

Jeho hlavním problémem bylo dostat se teď přes zátarasý.

Projížděl po čtyřproudé silnici, kterou lemovaly tetovací salony, zastavárny, *taquerie* vedle židovských lahůdkářství a obchodů s elektrospotřebiči na splátky. Pokud na téhle trase nebudou policejní hlídky, dovede ho do bezpečí.

Do jeho hnízda...

Propátrával zrakem prostor všude kolem sebe. Na tomto úseku žádnou hrozbu nezaznamenal, všude v okolí však bylo policejních aut jak naseto. Sirény sice nebylo slyšet, ale světla natolik jasně zářila a blikala tak naléhavě, až se zdálo, že křičí.

Zátarasý znamenaly, že policie ví, co má hledat. A Fallow chtěl zjistit, co přesně to je. Zamířil za křoví poblíž jednoho ze zátarasů a sledoval dva svalnaté uniformované policisty, kteří zastavovali auta.

Zaměřovali se na tmavá SUV s jedním pasažérem.

Bezpečnostní kamera ho tedy musela zachytit, jak nastupuje do auta a ujíždí z uličky v Perrisu, kde zaparkoval před útokem na Selinu. O nebezpečí, že se ocitne na záznamu, Fallow věděl, a útok proto naplánoval tak, aby nebyl na žádné kameře. Jednu ovšem musel přehlédnout. Každopádně zřejmě nezachytila žádnou část z jeho poznávací značky, protože policisté u zátarasu nevěnovali espezetkám pozornost.

Změnil svůj vzhled, aby už ničím nepřipomínal slušného chlapíka z kavárny, který poprosil Selinu o propisku – což byl osvědčený trik, jak nahlédnout vytipované oběti do tašky a zjistit, zda v ní nemá zbraň nebo pepřový sprej. Odhodil falešné brýle a baseballovou čepici, oholil si vousy a místo pěny na holení použil krém na ruce, aby se nepořezal. Světlé vlasy sice zůstaly, ale jenom prozatím.

Aplikace Trooper Snooper byla koncipována tak, aby informovala řidiče o přítomnosti policie a oni se tak mohli vyhnout pokutám za překročení rychlosti. Zprávy o silničních zátarasích proto nebyly kompletní. Třeba o tom zátarasu, který se objevil v dálce před ním, když vyjel na kopec, nehlásila nic. Domov na Yellow Brick Road byl pro něj nedosažitelný.

A co hůř, Fallow ve zpětném zrcátku uviděl hlídkový vůz.

Přesněji *dva* hlídkové vozy.

Prohlédl si mapu na telefonu a něco ho napadlo. Nedaleko bylo místo, kde by se jim mohl ztratit – pokud by se tam dostal včas.

Dvojice aut se přibližovala. Žádná světla, žádné sirény. Ale Fallow toho o policii věděl hodně. I oni byli jako pavouci, raději se neprozradili, dokud se nevrhli na kořist.

Útočiště, do něhož se potřeboval dostat, bylo o dva bloky dál.

V žádném případě nebylo jisté, že tam bude v bezpečí. Ve skutečnosti to mohlo znamenat smrt – jeho nebo někoho jiného – stejně snadno jako záchranu.

Ale jinou možnost neměl.

Dodržoval povolenou rychlost – třicet mil za hodinu.

Zbýval už jen jeden blok.

Policejní vozy se zase o něco přiblížily.

Fallow sáhl po pistoli.

Oblohu před ním zaplnila barevná záře, majáky mu ukazovaly cestu do bezpečí...

Nebo ke smrti.

Půl bloku.

Policejní auta zrychlila.

Fallow otočil volantem SUV a vjel na velké parkoviště. Sešlápl pedál a zamířil k zadní řadě aut vzadu. Natolik se soustředil, aby nenarazil do žádného vozidla ani chodce, že se neodvážil ani ohlédnout, aby zjistil, jak blízko či daleko jsou jeho pronásledovatelé.